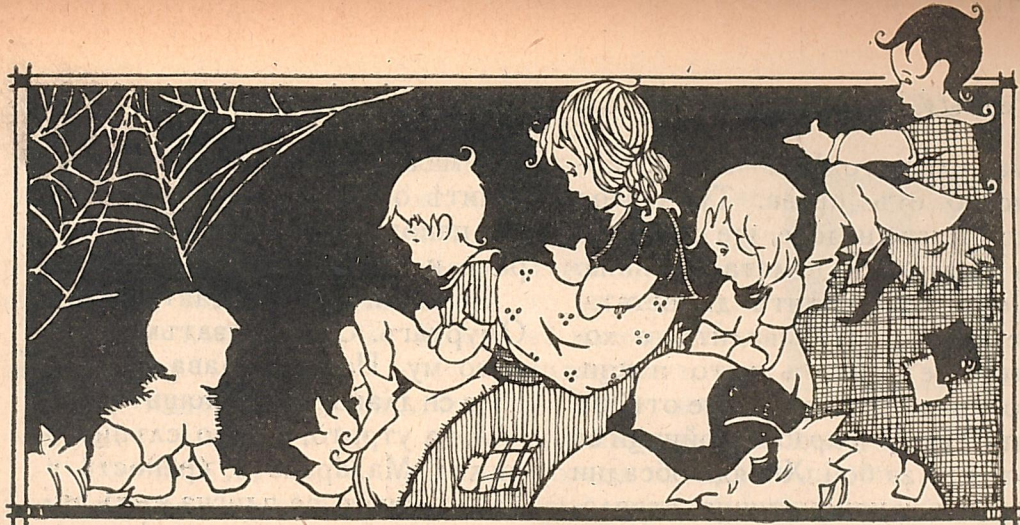

ПШЕНИЦАТА И ПРОСОТО

Въ единъ жгълъ на хамбаря бѣха наредени чували съ пшеница, ръжъ, ечемикъ и овесъ. Бѣше тъмно.

— Кжде ли сме? — попита пшеницата.

— Отдавна седимъ тука, — обади се ръжъта. — Трѣбва вече да ни дигнатъ.

Овесътъ въздъхна:

— Ахъ, да съмъ сега въ полето!

— И на мене се стѣга душата! — продума ечемикътъ.

— Ами кжде ли е просото?

Пшеницата се присмъ:

— Ехъ, просо на купъ седи ли!

— Я не се подигравай! — извика изъ оня край просото. — Ти много знаешъ. Кажи тогава защо сж ни затворили тука?

— А!... пкъ ти знаешъ!

— Знамъ я!

— Е, кажи де, кажи! — зави-

каха всички семена.

— Нѣма да кажа!

— Пкъ като не кажешъ, много ни е грижа!...

— Не сърдете просото! Кажени защо сме тука? — попита ечемикътъ.

— Събрали сж ни за семе и на пролѣтъ ще ни съятъ.

— Я гледай го ти просото! За това на купъ не седѣло!... Пълзи и подслушва.

— Ако ти продумамъ вече, пшенице! — отвърна просото.

Единъ день нѣкой отвори вратата. Зърната се размърдаха въ чувалитъ.

Дойде ступанинътъ на хамбаря и изнесе чувалитъ.

— Хайдесъ здраве, на добъръ часъ! — изсмѣ се отъ жгъла просото. — Пакъ ще ви затворятъ на тъмно въ земята.